

pač obilo, ali apostolskega blagoslova manjka. — Pri goljufijah pri banki »Romana« je bilo več mož, ki so sicer vladi jako blizo in zato brz ne pridejo pred sodnijo.

Francija. Lani so zaprli nečega Tupina, ker je iznašel melinit, smodnik brez dina, pa je svojo iznajdbo prodal v Anglijo. Že takrat se je reklo, da ni toliko on kriv, kolikor vojni minister Freycinet. Sedaj pa se trdi za gotovo, da je bilo tako, ali ministerstvo je djalo njega na tožnjo klop, da reši samo sebe. Taki so republike »veliki možje«.

Belgija. Nad 180,000 delavcev je odpovedalo delo, ker v državnem zboru niso vsprejeli postavbe za splošno volilno pravico. Pretepi in poboji se vrše vsak dan in skorej po vseh mestih, ker delavci ne ubogajo redarjev. Bati se je, da bode tudi dela za dinamit, kajti ukradli so ga delavci v Homvelu in čemu jim bode?

Anglija. Home-rule ali irska ustava se je vedno »siba na vodi« in ne zna se, jo-li spravi Gladstone srečno na suho. Celo Irce ni več po volji, ker jim daje premalo pravic, toda »bolje je nekaj ko nikaj.«

Nemčija. Cesar Viljem II. se je pred včeršnjim odpeljal v Italijo, nazaj gredoč se mudi nekaj časa v Švici. S cesarjem je tudi cesarica. Za kralja Umberto imata seboj srebrno statvo, ki pomeni Italijo. — Cesar Viljem I. dobi v Berlinu velik spomenik, stal bode blizu cesarske palače. — Sedaj je jako verjetno, da dobi drž. kancelar, grof Caprivi v drž. zboru večino za svoje vojaške predloge; mala bode, pa da le bode!

Rusija. Na carskem dvorcu so neki veseli, da je pri Srbih zopet kralj, ne pa le »vladarji«. — Veliki knez Vladimir je odpotoval v vnanje države, najbrž gre v Rim, k srebrni poroki.

Rumunija. V Bukreštu je prišlo uni dan do nemirov, ker je ministerstvo predložilo načrt postavbe za nove davke. Na tisoče ljudi se je klatilo po ulicah ter klicalo: Doli s postavo! Večer je bilo zopet vse mirno.

Bolgarija. Sedaj se pripravlja glavno mesto Sofija ali »Sredec« za vsprejem kneza in njegove mlade soproge. Dne 20. aprila pa bode znanprej državni praznik.

Srbija. Kralj Aleksander ne privoli, da se vladarja Ristić in Belimarković postavita pred sodnijo: kar je bilo, je bilo in Ristić ima zasluge za mlado kraljestvo, pa tudi za kraljevo rodbino.

Turčija. Sultan Abdul Hamid hoče imeti svetovno razstavo v svojem glavnem mestu, v Carigradu. Kaj takega še Turki doslej niso doživeli!

Grecija. Na otoku Zante je bil silovit potres v ponedeljek ter je blizo celo mesto zasipalo. Veliko ljudi je ostalo mrtvih v podrtinah.

Afrika. Tristo ruskih romarjev je hotelo peš iz Nazareta v Jeruzalem, pri mestu Hablus pa so prenočili na prostem in je 16 jih zmrznilo, drugim pa so ozeble vsaj roke ali noge. V tem času bi človek ne iskal ondi toliko mraza!

Amerika. Iz New-Yorka je prišlo letos že precej zlata v Evropo, toda poslej ga ne dajo več odondot, ker se bojé, da ga potem njim kje ne zmanjka. Zadnjih 2¹/₂ milijona je prišlo v Pariz.

Za poduk in kratek čas.

S trebuhom za kruhom.

Na širnem valovju oceana se je zibal laški parnik¹⁾ »Emigrante«, ploveč iz Genove v Brazilijo. Šest dnij je bil že med potom; dva dneva sta minila, odkar je za-

¹⁾ ladja, katero žene parni stroj.

pustil Gibraltar in došel na široko morje. Kamorkoli je s krova došlo oko, ni se videlo drugega, kakor sama zelena in siva ravan, razorana v brazde in ogone, ki so se majali in penili, v daljini pa stekali z obzorom, pokritim z belimi oblaki.

Na tem neizmernem vodnem polju se je parnik sedaj vzpenjal trudovito na valovje, sedaj zopet padal v globino, kakor da bi se utapljal, v časi je izginil izpred očí, v časi se zagnal na vrh valovja; vendar je šel naprej. Za njim se je valila bela cesta s penečo vodo, kakor velikanska kača.

Veter je bil ugoden; parnik je torej razpel jadra in plul s poluparom. Vreme je bilo čimdalje lepše. Tu pa tam se je med razmršenimi oblaki videla nebesna sinjina. Odkar je »Emigrante« ostavil pristanišče Genovsko, bilo je vetrovno, ali brez viharja; sapa je vela proti jugozahodu; kadar pa je utihnila, upadla so sumno jadra, da bi se potem z nova razpela, kakor prsa labodja. Mornarji, oblečeni v tesne jopiče volnene, so nategovali jadrne vrvi velikega jambora, klanjaje se po taktu tožnega speva: »Ho-ho-o!«

Lepo vreme je kar trumoma privabilo popotnike na krov. Nekateri so sedeli na klopih in kadili iz pip; drugi so polegali po tleh, ali pa gledali dol v vodo, oprti na krovno ograjo.

Bilo je tudi več žensk z otroki v naročju. Nekoliko mlajših ljudi se je izprehajalo po krovu, trudeč se stati po koncu; popevali so; morebiti zato, da bi si pregnali žalost in skrb. Izmed vseh sta bila dva zelo tiha: prileten mož in mlada deklica. Slednji izmed nas bi takoj uganil, da sta bila Slovenca.

Možu je bilo ime Lovrenc Sekirnik, dekletu pa Micka; bila je njega hči. Selila sta se v Brazilijo in se danes prvikrat drznila na krov. Na njiju obrazih, zbok bolezní shušanih, sta se izraževala strah in strmenje.

Plaho sta gledala na sopotnike, na mornarje, na parnik, na silno sopihajoči dimnik in na grozno valovje, ki se je peneč zaganjalo do krovne ograje. Lovrenc se je z jedno roko oklepal ograje, z drugo si je držal klobuk, da bi mu ga veter ne ugrabil. Micka se je pa držala za očeta, in čimbolj se je nagnil parnik, tem bolj se je stisnila k njemu in jeknila od strahu. Čez nekaj časa vendar reče starec:

»Micka!«

»Kaj!«

»Vidiš?«

»Vidim.«

»Ali se čudiš?«

»Čudim se.«

Toda bolj se je še bala, kakor čudila; prav tako tudi stari Sekirnik sam. Na srečo poleže valovje; veter utihne in oblake predere solnce. Ko sta zagledala »solnčice zlato«, storilo se jima je lažje pri srečju, ker sta si mislila, da je ravno tisto, kakor v Bistrici. In res jima je bilo vse novo in neznano; samo ta obla solnčna, plameneča in žareča, se jima je zdela, kakor star prijatelj in dobrotnik.

Med tem se je morje gladilo čimdalje bolj, čez nekaj časa upadejo jadra; z visokega mostiča se razlegne piščal kapitanova in brz so začeli mornarji zvijati jadra. Pri pogledu teh ljudi, visečih nad breznom v zraku, poloti se znova začudenje Sekirnika in Micke.

»Naši dečki bi ne pogodili tega«, reče starec.

»Kar znajo Lahi, znal bi tudi Ivan«, odvrne Micka.

»Kateri Ivan? Samčev?«

»Se ve, da Samčev.«

»On je vrl dečko; ali ti si ga izbij iz glave! On ni za tebe; ti pa nisi zanj. Ti boš gospodinja; on pa ostane hlapec.«

»On tudi ima zemljišče. . .«

»Ima, ali v Bistrici.«

Micka ni odvrnila ničesar; vzdihnila je le tesnobno. Med tem so bila jadra že zavita. Sedaj začne vijak¹⁾ silno razrivati vodo, da se je ves parnik tresel. V dalji pa se je videlo morje že gladko in sinje. Čimdalje več ljudi je prihajalo izpod medpalubja: delavci, viničarji, kmetje, laški postopači iz raznih mest primorskih, ki so potovali v Ameriko iskat sreče, a ne dela. Na krovu se je vse vgrnetlo; zategadel vsedeta Lovrenc in Micka v kot na svoje poleg ladijskega kljuna, da bi ljudje ne zijali v njiju.

»Oče, peljeva se še dolgo po morju?«

»Kaj jaz vem; kogar koli vprašaš, nihče ti ne ve povedati.«

»Oče!«

»Kaj?«

»Čuditi se je tu res marsičemu; ali v Bistrici je bilo mnogo mnogo lepše.«

»Ne klepeči mi po poti!«

Malo potem pa je vender dodal Lovrenc, kakor bi govoril sam s seboj: »Volja Božja. . .« (Dalje prih.)

Smešnica. Ženi so izporočili, da pride nje mož na vislice, ker je kriv ropa in umora. »Prav je tako«, odgovori žena, ali čez nekaj časa jo le začne skrbeti, kaj bode ter se poda na pot k možu v ječo. Ko pa pride tje, najde moža že na vislicah. »Kaj?« zagodrnja sedaj žena, »kaj, se-li splača tolika pot, če ga samo tako vidim?«

Razne stvari.

(Novi denar.) Od dne 1. maja dobijo se tudi denarji iz nikla po 10 in 20 vinarjev ter iz srebra po kroni. Znamenje pri novem denarju bode za krono 4 in za vinar 2. Z dnem 31. maja so srebrni denarji po dva goldinarji in po četrt goldinarji iz veljave, drugi denar pa še ostane nekaj časa.

(Železnica.) Od dne 1. maja velja za južno železnico novi vožnji red. Za nas je najbolj znamenita sprememba, ker postoji brzovlak poslej tudi na Pragarskem in od todi do Ptujja vsprejema tovorni vlak ob 2³/₄ uri popoldne in od Ptujja na Pragarsko ob 12³/₄ uri popoldne še tudi popotnike. Tako je sedaj na tej progi trikratna zveza.

(Društvo »Edinost«) ima v Vojniku dne 23. aprila svoj občni zbor v gostilni g. K. Vrečarja. Po zboru bode predstava veseloiigre »Župan«.

(Šolsko bandero.) Ljudska šola v Mozirji je dobila novo bandero ter so jo vlč. g. France Dovnik, dekan v Gornjem Gradu, blagoslovili na belo nedeljo v pričo šolarjev in mnogih župljanov. Bandero diči podoba sv. Cirila in Metoda.

(Dijaški kuhinji) v Mariboru je daroval č. g. Jožef Zidanšek, profesor bogoslovja v Mariboru, 5 gold. in č. g. Fr. Klepač, župnik v Razvorju, 3 gld.

(Samovolja.) Celjski mestni svet ne da Slovincu pravice do oštarije, še celo tedaj ne, če je že taka pravica dalje časa pri kaki hiši. Tako je kréma »pri mestu Gradec« že nad 30 let pri eni hiši in sedaj, ko je prišla hiša v last slov. rodbine, župan dr. Necker-mann ji ni pustil te pravice, še le c. kr. namestnija v

Gradci ga je podučila, da on nima pravice odreči take pravice!

(Spomin.) Dne 7. aprila je umrla Marija Mlakar, žena znanega rodoljuba Fr. Mlakarja, veleposestnika v Hošnjici pri Slov. Bistrici. Bolehala je blizo sedem let, a nosila je svoje trpljenje s kršč. potrpežljivostjo. Vsem znancem in prijateljem se priporoča v blag spomin!

(Premeščenje.) G. dr. Aleksander Globočnik, c. kr. okr. sodnik v Železni Kapli, pride na enako mesto v Slov. Gradec, na njegovo mesto pa gre g. Alojzij Rotschedel, c. kr. okr. sodnik v Slov. Gradci.

(Hosta) se je unela zadnji četrtek ob koroški železnici pri Faalu. Gasilci so sicer hitro prišli gasiti, vendar pa je hoste precej veliko zgorelo in enemu gasilcu posmodilo lase do kože.

(Smodnik.) Na dvorišču c. kr. vojašnice v Radgoni se je v soboto unelo na enem vozu smodnika 20 do 30 kg. Ranilo je v tem vojakov petero, šip pa je potrla na vojašnici, pa tudi na bližnjih hišah veliko.

(Požar.) V nedeljo 16. t. m. okoli 4. ure popoldne nastal je v Središču požar, ki je v kratkem času uničil najmanj hiš z gospodarskimi poslopji vred. Tudi hiša, v kateri se nahaja poštni urad, je bila v veliki nevarnosti, toda spretnim ognjegascem Središkim, Ormoškim in Čakovskim se je posrečilo rešiti jo, da-si je zgubila gospodarsko poslopje. Ogenj se je baje zatrosil po neprevidni deci. Sreča je bila to, da se je vnelo po dnevi in da je bilo vreme brez večjega vetra, drugače bi gotovo ogenj uničil pol Središča. Zgorel je tudi štiriletni otrok, nadalje jedna krava in precejšnje število svinj. Gorelo je celo noč in še v ponedeljek so imeli z gašenjem dovolj opravka. Škoda je velika — razun treh bili so zavarovani vsi posestniki.

(Ogenj) je uničil v nedeljo, dne 16. aprila pri 50 hiš in poslopjih v Bukovcih pri Sv. Marku nižje Ptujja. Škode je do 80.000 fl. Pomoči so ubogi pogorelci silno potrebni.

(Umrl) je g. Ivan Fischer, c. kr. notar v Gorenjem Gradu. Nekaj let je bil v Ljutomeru in je bil na glasu iskrenega rodoljuba.

(Nesreča.) Na veliko noč so streljali fantje v Muti iz možnarjev, ali v tem se je razletel eden in je v tem Gašparja Zlatarja tako opekel, da je oslepel, pa tudi težko, če bode še kaj z rokama mogel.

(Župan.) V Slov. Bistrici so si dne 5. aprila izvolili g. Alberta Stiger, trgovca v Slov. Bistrici, za župana. Požarna bramba mu je napravila zvečer bakljado. Doslej pa je bil g. Miha Nasko župan tega nemškega mesta s slov. imenom.

(Odvetništvo.) V Budimpešti živi sedaj 1000 odvetnikov. To je zdatno število, koliko je le med njimi iz rodü krivonosov?

(Lastna obsodba.) »D. W.« govori o vzgoji otrok ter obseja, da »otrok še ne zna prav maternega jezika, pa že se mora učiti tujega!« Prav tako se godi slov. otrokom po sedanjih postavah, saj se morajo učiti nemščine, predno znajo slovenski, ali ni, »D. W.«, tudi to neumno?

(Učiteljstvo.) Gosp. Fr. Šorn, nadučitelj pri Sv. Juriji, je prišel na enako mesto v Št. Lovrenc na Dravskem polji in G. Fr. Šijanec, nadučitelj pri Sv. Lovrenci v Slov. gor., gre k Sv. Juriji pod Taborom. Gosp. Franc Šnuderl, podučitelj pri Sv. Lovrenci pri Dravskem polji, je premeščen k Sv. Martinu pri Slov. Gradci. G. Andrej Vrabelj, nadučitelj pri Sv. Lovrenci na Dravsk. polji, pa je stopil v stalni pokoj.

Loterijne številke.

Trst 15. aprila 1893:	34, 74, 36, 43, 15
Linc	79, 88, 52, 59, 24

¹⁾ Dolgo let so parniki imeli kolesa na lopate ob obeh bokih ladijskih; toda take ladije so pač pripravne za reke, a ne za morje. Slovan Resel je torej izumil vijak; to je gibalo blizu krmila z dvema ali z večimi lopatami vijakasto zavrtimi; parni stroj vrti vijak; ta pa žene parnik.